

บทที่ 1

สาระสำคัญต่อการสร้างสรรค์ผลงานชุด ‘ในบ้าน บ้านหนึ่ง’

สถาบันครอบครัว เป็นสถาบันหนึ่งที่มีความสำคัญต่อวัฒนธรรมและสังคมไทยเป็นอย่างมาก ให้ความหมายต่อคุณค่าของชีวิต ในการหล่อหลอม ปลูกฝังนิสัย และนิสัยความรู้ต่างๆ ต่อบุคคลในการดำเนินชีวิต

ข้าพเจ้าเป็นผู้หนึ่งที่มีความผูกพันกับครอบครัวและบ้าน ซึ่งได้รับความรัก ความอบอุ่น การปลูกฝังนิสัยและการให้กำลังใจ ตลอดจนความรู้ต่างๆ ในการดำรงชีวิต ซึ่งหาไม่ได้จากบุคคลอื่นนอกจากในครอบครัว ดังนั้นบ้านจึงเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตเราอย่างสมบูรณ์

ในช่วงเวลาหนึ่ง เมื่อต้องอยู่ไกลครอบครัวด้วยภาระหน้าที่ ข้าพเจ้าจึงใช้กระบวนการทำงานศิลปะ นำไปสู่โลกของครอบครัว โดยการเลือกอ่านงานวรรณกรรมที่เกี่ยวกับเรื่องครอบครัว เพื่อนำไปสู่การเชื่อมโยงเรื่องราว ความผูกพันระหว่างคนในครอบครัว โดยเฉพาะพ่อ แม่และลูก นำแง่มุมต่างๆ จากวรรณกรรม มาสร้างส่วนประกอบของผลงาน บรรยากาศ สภาพแวดล้อม และความรู้สึกสวยงามเหล่านี้ ได้สร้างให้เกิดเป็นรูปธรรมที่ผสมผสานเรื่องราวความสัมพันธ์ของครอบครัวข้าพเจ้า ในรูปของงานทัศนศิลป์

สาระสำคัญที่จะกล่าวถึง 5 ประเด็นนี้ เป็นสาระเกี่ยวกับการสร้างสรรค์ผลงานชุด ‘ในบ้าน บ้านหนึ่ง’ ซึ่งข้าพเจ้าขออธิบายความตามลำดับดังนี้

1. คุณค่าสังคมครอบครัวในวัฒนธรรมไทย
2. วรรณกรรมว่าด้วยเรื่องครอบครัว
3. ผลงานศิลปะอินสตอลเลชัน (Installation Art) ที่มีผลต่อการสร้างสรรค์
4. ความสืบเนื่องจากผลงานชุดก่อนวิทยานิพนธ์

1. คุณค่าสังคมครอบครัวในวัฒนธรรมไทย

สังคมไทยเป็นสังคมที่ให้คุณค่าแก่สถาบันครอบครัวที่สำคัญที่สุด จึงมีกระบวนการสร้างทัศนคติในการอบรมผ่านการปลูกฝัง สร้างค่านิยมที่ดี ครอบครัวไทยให้ความสำคัญแก่เด็ก การอบรมเลี้ยงดูเด็กด้วยความรักและความทะนุถนอม นอกจากนี้ยังมีความยึดถือตัวบุคคลในบทบาทพ่อ และแม่ ให้มีความสำคัญกับความผูกพันและโยงโยระหว่างเครือญาติ

ในข้อเขียนของ ‘คุณสุมน อมรวิวัฒน์ และคณะ’ ได้กล่าวถึงเรื่องการอบรมเลี้ยงดูเด็กมีรายละเอียดถึงการให้ความรักและความทะนุถนอม “ในวิถีการดำเนินชีวิตแบบไทย พ่อแม่เลี้ยงดูเด็กด้วยวิถีธรรมชาติ เด็กอ่อนจะได้กินนมแม่ มีการสัมผัสทางกาย เช่น การโอบอุ้ม การจูบ ลูบหลัง ให้นอนหนุนตัก หักล้อม อาบน้ำแต่งตัวให้ ป้อนข้าว เวลานอนก็นอนกับพ่อแม่ นอกจากนี้ยังมีการสัมผัสทางวาจา ทำทาง เช่น การหยอกล้อ เล่นนิทาน หัวเราะ ร้องเพลงให้ฟัง ตักเตือน เมื่อโตขึ้น เด็กก็อยู่ในสายตาผู้ใหญ่ คอยระวังไม่ให้เกิดอันตราย ความใกล้ชิดทำให้เด็กรู้สึกปลอดภัย ได้เรียนรู้ทางสังคม การปรับตัว ได้เรียนรู้จากพฤติกรรมและความสัมพันธ์กับผู้ใหญ่ ได้รับรู้ถึงความรู้สึกรักและห่วงใย ความผูกพันระหว่างลูกกับพ่อแม่มีความลึกซึ้ง ลูกจึงมีความกตัญญูต่อพ่อแม่ ทดแทนพระคุณพ่อแม่โดยการดูแลยามแก่เฒ่า” (สุมน อมรวิวัฒน์และคณะ, 2545 : 51-80)

นอกจากนี้ยังมีข้อเขียนเกี่ยวกับครอบครัว ที่เน้นความสำคัญในบทบาทพ่อ และแม่ ว่าเป็นบทบาทที่สำคัญ ต่อการเป็นแบบอย่างที่ดีในการสร้างคน เช่น หนังสือของ ‘มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช’ ได้กล่าวไว้ว่า “ในการอบรมต่างๆของเด็ก โดยเฉพาะถ้าคุณมีความเชื่อเกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดูเด็กอย่างไร ก็จะมีพฤติกรรมการอบรมเลี้ยงดูเด็กสอดคล้องไปตามความเชื่อนั้นๆ จากพฤติกรรมการอบรมเลี้ยงดูเด็กนี้ บิดามารดา ก็จะถ่ายทอดความคิดและแนวทางปฏิบัติให้แก่เด็กได้กระทำตามต่อไป พฤติกรรมแตกต่างกันไปด้วย”(มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2534 : 826-830) และ “บิดามารดาเป็นผู้มีบทบาทสำคัญกับลูก เพราะบิดามารดาเป็นต้นแบบสำคัญสำหรับลูก พื้นฐานความมั่นคงเริ่มจากภายในครอบครัว บิดามารดาจะเป็นผู้สร้างภูมิคุ้มกันให้กับลูก ก่อนที่จะปล่อยออกไปรับประสบการณ์แปลกใหม่ภายนอกครอบครัว บิดามารดาจึงจำเป็นต้องเข้าใจและแลเห็นความสำคัญในบทบาทนี้ จึงจะมีส่วนช่วยพัฒนาครอบครัวให้มีคุณภาพในสังคม” (เอกสารการสอนชุดวิชาครอบครัวและสิ่งแวดล้อม, 2532 : 115)

รวมถึงหนังสือจากการวิจัยของคณะผู้วิจัยจาก ‘มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ’ ในเรื่อง ‘พ่อ’ ในสังคมไทย ได้สรุปประเด็นเกี่ยวกับความสำคัญของพ่อในสายตาของพ่อ แม่ ลูก ได้ดังนี้ “พ่อเป็นบุคคลสำคัญที่ดูแลบุตรและภรรยาให้ได้รับความรักความอบอุ่น เป็นกำลังใจทางเศรษฐกิจของครอบครัว คุณแม่บุตรให้ได้รับการศึกษาสูง อบรมสั่งสอนให้บุตรประพฤติดี เป็นผู้นำ

ครอบครัว เป็นหลักของความสามัคคีในครอบครัว เป็นแบบอย่างที่ดี เป็นที่ปรึกษาที่พึ่งทางใจของลูกและภรรยา ให้ทรัพย์สินเงินทองและช่วยเหลือในการสร้างฐานะ เป็นต้น และสภาวะที่สังคมยกย่องในความหมายของพ่อ คือ ความอดทนอดกลั้น หลักสำคัญให้แก่บุตร ภรรยาและครอบครัว การเป็นผู้นำ” (มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2526 : 76)

จากข้อเขียนที่ยกมาทั้ง 3 บท ซึ่งเป็นส่วนของการให้การศึกษา จะเห็นว่ามีการให้คุณค่าความสำคัญต่อสังคมครอบครัว ผ่านรายละเอียดในส่วนของการอบรมสั่งสอน ในระบบเน้นการเป็นพ่อและแม่ ที่ดีของลูก ความสามัคคี ประองคอง รวมทั้งคำสอนเชิงศีลธรรมและความรับผิดชอบ ซึ่งข้าพเจ้าในฐานะลูกสาวของสังคมครอบครัวไทยนั้น น่าจะได้รับเอาอิทธิพลการให้คุณค่านี้มาอย่างเต็มที่ เหล่านี้ให้ผลในการสร้างภาพสังคมครอบครัว ในเชิงอุดมคติ เป็นพื้นที่ที่งดงาม ซึ่งในขณะที่ในความเป็นจริง ลักษณะสังคมครอบครัวไทยได้มีการเปลี่ยนแปลงไป

ดังข้อเขียนของ ‘คุณ จารุณี วงศ์ละคร’ ได้กล่าวถึง “แนวคิดการโหยหาอดีต ว่าเมืองใหญ่ของไทย มีความสัมพันธ์กับศูนย์กลางทุนนิยมโลก และรับลักษณะของทุนนิยม บริโภคนิยมเข้ามาอย่างเต็มที่ ก่อเกิดรูปแบบการดำเนินชีวิตที่แตกต่างจากเดิมเป็นอย่างมาก ผู้คนหลังไหลเข้าไปจนแออัด ร่องรอยของวัฒนธรรมหมู่บ้านที่มีความเอื้ออาทรกัน เนื่องจากมีความเป็นมาร่วมกัน เป็นเครือญาติกัน เคยร่วมมือกันคิด สร้าง ทำและใช้วัฒนธรรมในพื้นที่สาธารณะร่วมกัน เช่น วัด ศาลเจ้า ส่วนเด็ก ๆ ก็ได้มีโอกาสเรียนรู้และปลูกฝังวัฒนธรรมจากคนแก่ ฯลฯ ภาพเหล่านี้หายไป คงมีเพียงบ้านจัดสรรที่เป็นครอบครัวเดี่ยว ไม่มีผู้เฒ่าอยู่ด้วย แต่ละครอบครัวต่างคนต่างมาจากคนละทิศละทาง ต่างคนต่างอยู่ ไม่รู้จักกัน ความเป็นปัจเจกสูงมาก ในครอบครัว สามี ภรรยา ลูก ก็ต่างคนต่างไปทำหน้าที่นอกบ้าน และต้องสื่อสารกันผ่านสื่อ ความเครียด ความเร่งรีบ ความเหนื่อยล้า ไม่มีเวลา จึงเป็นวิถีชีวิตชาวเมือง” (จารุณี วงศ์ละคร, 2545 : 169)

คุณค่าของสังคมครอบครัวในวัฒนธรรมไทย ที่ให้ความสำคัญของการอบรมเลี้ยงดูเด็ก ด้วยรักและถนอม ความยึดถือตัวบุคคลในบทบาทพ่อ และแม่ รวมถึงการโหยหาอดีต เมื่อสังคมครอบครัวเปลี่ยนไป วัฒนธรรมและการให้คุณค่าก็เปลี่ยน สถานการณ์นี้กระตุ้นให้ ข้าพเจ้าเห็นสายใยผูกพันระหว่างพ่อ แม่และลูก ช่วยให้เกิดการสะท้อนและย้อนคิดถึงคุณค่าของสังคมครอบครัว นอกจากนี้ยังถือเป็นหนทางหนึ่งที่ข้าพเจ้าสามารถจัดการกับความคิดถึงบ้านในการทำงาน ศิลปะชุด ‘ในบ้าน บ้านหนึ่ง’

2. วรรณกรรมที่วาดด้วยเรื่องครอบครัว

วรรณกรรม เป็นแขนงหนึ่งของศิลปะที่แสดงออกด้วยภาษาเขียน สัญลักษณ์และมโนภาพของวรรณกรรมได้ถ่ายทอดความงาม อันเกิดจากแรงบันดาลใจของผู้ประพันธ์เชื่อมสู่ผู้อ่าน ความเข้าใจในเนื้อหาของวรรณกรรมสามารถกระตุ้นเร้าจินตนาการ ของผู้อ่านให้คล้อยตามไปกับถ้อยคำความหมาย และจากต่างๆในวรรณกรรม ชวนให้ผู้อ่านได้เห็นแง่มุมต่างๆ ของชีวิตผ่านวรรณกรรม ผู้อ่านจะได้พบภาพสะท้อน ประสบการณ์ ด้วยการย่อโลกอันกว้างใหญ่วางไว้ตรงหน้า ทั้งอาจเป็นการฝันไปได้ไกลจากสภาพที่เป็นอยู่ปัจจุบัน หรือเป็นแรงขับให้นึกถึงช่วงเวลาที่ผ่านมาในอดีต เหล่านี้ทำให้เกิดความคิดริเริ่ม ‘เจตนา นาควัชระ’ ได้กล่าวไว้ว่า “บ่อยครั้งวรรณกรรมได้สร้างความประทับใจและเป็นแรงบันดาลใจ ให้เกิดผลงานศิลปกรรมด้านต่างๆ เช่น วรรณกรรมกับจิตรกรรม ในแง่มุมของเรื่องราวมักเป็นเนื้อหาของงานจิตรกรรม ทั้งที่วาดลงสมุดข่อยและที่เป็นจิตรกรรมฝาผนังดั้งเดิมของไทยมีลักษณะเป็น ศิลปะเล่าเรื่อง วรรณกรรมกับประติมากรรมพบว่าเป็นเนื้อหา เรื่องราว หรือตัวละครจากวรรณกรรม จะปรากฏในงานประติมากรรมในสมัยกรุงศรีอยุธยา เช่น งานสลักไม้ที่หน้าบันโบสถ์ เหล่านี้เป็นต้น” (เจตนา นาควัชระ, 2520 : 20-22)

ข้าพเจ้าพบว่าวรรณกรรม สะท้อนความรู้สึกคิดและความเป็นไปของมนุษย์ที่มีต่อสังคม ซึ่งไม่ต่างจากศิลปะ นอกจากนี้ข้าพเจ้ามีความประทับใจในบทความ ‘คนกับหนังสือ’ ของคุณชูศักดิ์ ภัทรกุลวณิชย์ กล่าวไว้ “ผมเชื่อว่าพลังและเสน่ห์ของวรรณกรรม เอื้อให้ผู้อ่านตีความและหาความหมายได้อย่างหลากหลาย แต่ละความหมาย แต่ละการตีความของแต่ละผู้อ่าน (หรือแม้แต่ของเจ้าของงานวรรณกรรมนั้น ที่กลายเป็น ‘ผู้อ่าน’ เมื่อเขาพยายามจะอธิบายของเขเอง) ล้วนมีความชอบธรรมโดยตัวของมันเอง ไม่มีการตีความวรรณกรรมใดๆที่ผิดหรือถูก สิ่งเดียวที่เราพอจะพูดได้ในการตีความวรรณกรรม แต่ละแนวทาง แต่ละความหมาย ก็คือ มันช่วยทำให้เราารู้ผู้ตีความวรรณกรรมนั้น คิดและตั้งสมมติฐานอะไรบ้าง”

จากทัศนคติดังกล่าว ถ้อยคำในภาษาวรรณกรรมนั้น ช่วยสร้างความบันเทิงใจให้ออกมาเป็นรูปธรรมได้ ข้อความของ เจตนา นาควัชระ อาจนำไปสู่ภาพการสร้างผลงานในประเภทจิตรกรรมเล่าเรื่องและสัมพันธ์กับประติมากรรมในพื้นที่ทางศาสนา เป็นการยืนยันถึงความสอดคล้องระหว่างงานสร้างสรรค์ทั้ง 2 ประเภท ในขณะที่ข้อเขียน ‘คนกับหนังสือ’ นำเราไปสู่อิสระทางความหมายที่เกิดจากการตีความในวรรณกรรม ที่ข้าพเจ้าพบว่าไม่ต่างไปจากการตีความไปสู่งานทัศนศิลป์ ดังนั้นในการทำงานชุดนี้ เป็นเจตจำนงของข้าพเจ้าที่จะนำผลงานส่งต่อถึงกัน และมีลักษณะที่ให้ผลต่อการรับรู้ได้เหมือนกัน มาเป็นสาระสำคัญของการสร้างสรรค์ คือ การตีความทางวรรณกรรม เป็นบ่อเกิดของการสร้างงานทัศนศิลป์ในผลงานชุด ‘ในบ้าน บ้านหนึ่ง’

3. ผลงานศิลปะอินสตอลเลชัน (Installation Art) ที่มีผลต่อการสร้างสรรค์

การศึกษาผลงานศิลปะต่างๆ ทำให้ข้าพเจ้าได้เห็นถึงรูปแบบศิลปะ ทั้งจิตรกรรม ประติมากรรมและภาพพิมพ์ รวมทั้งสื่อประสม ชั้นเชิงและวิธีการนำเสนอ นั้น มีความหลากหลาย ซึ่งมีทั้งประเด็นที่มีความสอดคล้องและแตกต่างกันไป สะท้อนแง่มุมด้านลบ และแง่มุมในด้านที่ดี เช่นกรณีการทำงานชุด ‘ในบ้าน บ้านหนึ่ง’ ของข้าพเจ้า

ข้าพเจ้าได้รับแรงบันดาลใจจากความสัมพันธ์ในครอบครัว จึงนำเสนอผลงาน โดยการสร้างพื้นที่ที่เสมือนบ้าน บรรจุเรื่องราวการตีความจากวรรณกรรม และจากความเป็นจริงในครอบครัวของข้าพเจ้า รูปแบบศิลปะที่ข้าพเจ้าให้ความสำคัญ และได้นำมาปรับใช้คือ ศิลปะอินสตอลเลชัน (Installation Art)

‘สมพร รอดบุญ’ ได้กล่าวไว้ว่า “ศิลปะในรูปแบบนี้สามารถสร้างกับพื้นที่หลากหลายชนิด ซึ่งเป็นรูปแบบที่สามารถสร้างพื้นที่เฉพาะเจาะจง (Site – Specific Installation) หรือสามารถเปลี่ยนแปลงไปตามสภาพและขนาดของพื้นที่ รวมทั้งสร้างพื้นที่ให้เป็นส่วนหนึ่งของงาน ทำให้ความหมายแตกต่างไปจากเดิม โดยใช้เทคนิคหรือสื่อต่างๆมาสร้างสรรค์พื้นที่ขึ้นใหม่ตามจินตนาการของความคิด อารมณ์ความรู้สึก ผู้ดูสามารถเดินเข้าไปในงาน เพื่อสัมผัสกับความคิดของศิลปิน หรืออาจกลายเป็นส่วนหนึ่งของงานได้ด้วย” (สมพร รอดบุญ, 2549) ดังเช่น ผลงานของโด-โฮ ซู (Do-Ho Suh) ภาพประกอบที่ 1-4 และผลงานของกิกิ สมิธ (Kiki Smith) ภาพประกอบที่ 5-7

ภาพที่ 1 : Do-Ho Suh (1962...)

The Perfect Home 2

Translucent nylon, 2003

Installation at Lehmann Maupin

ภาพที่ 2 : Do-Ho Suh (1962...)

The Perfect Home 2

Translucent nylon, 2003

Installation at Lehmann Maupin

ภาพที่ 3 : Do-Ho Suh (1962...)

Staircase 2

Translucent nylon, 2004

Installation at Cultural Olympia

ภาพที่ 4 : Kiki Smith (1954...)
 Homespun Tales, Storie di occupazione
 Multimedia Installation, 2005
 Installation at Fondazione Querini Stampalia

ภาพที่ 5 : Kiki Smith (1954...)
 Homespun Tales, Storie di occupazione
 Multimedia Installation, 2005
 Installation at Fondazione Querini Stampalia

ข้าพเจ้าสนใจรูปแบบงานศิลปะของศิลปินทั้ง 2 ท่านนี้ ข้าพเจ้าเห็นความพิเศษของการนำเสนอผลงานในเรื่องความสัมพันธ์ของการใช้พื้นที่ ศิลปินได้ใช้กระบวนการสร้างงานโดยให้พื้นที่ว่างกลายเป็นส่วนหนึ่งของงาน และมีความละเอียดของการใช้วัสดุ รูปทรงในผลงาน การแทนค่าความหมายของรูปทรงที่ถ่ายทอดออกมา นำไปสู่การสร้างงานของข้าพเจ้าในรูปแบบจัดวางติดตั้งเลียนแบบพื้นที่ของบ้าน ประกอบเป็นห้องต่างๆ ในผลงานชุด 'Homespun Tales' รวมถึงการเปิดพื้นที่ให้ผู้ชมได้เข้าไปสัมผัสและกลายเป็นส่วนหนึ่งของงานนั้น

4. การสืบเนื่องจากผลงานชุดก่อนวิทยานิพนธ์

ลักษณะการทำงาน ข้าพเจ้าได้สร้างสรรค์ผลงานอย่างต่อเนื่องเป็น 3 ชุด เนื้อหาของการทำงานเป็นเรื่องครอบครัว มีขั้นตอนการพัฒนาผลงานถึงชุดวิทยานิพนธ์ ดังนี้

ผลงานชุด 'พ่อปัญญา' กระบวนวิชา Studio1 นั้นข้าพเจ้าได้เลือกการถ่ายทอดเนื้อหาในรูปแบบของศิลปะอินสตอลเลชัน โดยการวาดภาพของพ่อ อยู่ท่ามกลางสภาพแวดล้อมที่ปกตีสุข ซึ่งได้รับการปกป้องด้วยกรอบ ถูกล้อมรอบด้วยรูปทรงคล้ายโครงสร้างบ้าน ในลักษณะ 3 มิติ เป็นเสมือนกล่องของเด็กของผู้หญิง การทำงานเช่นนี้คล้ายการจินตนาการให้พ่อข้าพเจ้า กลับกลายเป็นเด็กอีกครั้ง เสนอความทรงจำในช่วงเวลาความสุขของพ่อ พ่อในภาพวาดดูแข็งแรงชัดกับภาพในความเป็นจริงของพ่อ ซึ่งสภาพร่างกายทรุดโทรมจากการทำงานหนัก ดังภาพประกอบที่ 6-10

ภาพที่ 6 : พ่อปัญญา

ภาพพิมพ์โลหะ, 2004

80 × 100 ซม.

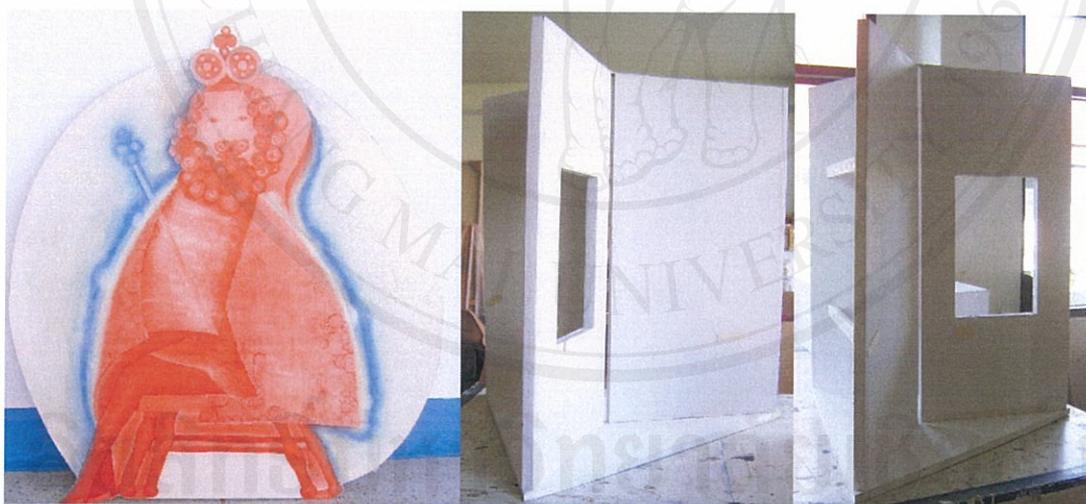
ภาพที่ 7 : ฟอปัตยกรรม 2
ภาพพิมพ์โลหะ, 2004
60 × 80 × 100 ซม.

ภาพที่ 8 : ฟอปัตยกรรม 3
ภาพพิมพ์โลหะ, 2004
60 × 80 × 100 ซม.

ภาพที่ 9 : พ่อปัญญา 4
ภาพพิมพ์โลหะ, 2004
กระดาษ 60 × 80 ซม.

ภาพที่ 10 : พ่อปัญญา 5
ภาพพิมพ์โลหะ, 2004
กระดาษ 60 × 80 ซม.

ผลงานชุด 'เรื่องเล่าของลูกสาว' กระบวนวิชา Studio 2 ข้าพเจ้าใช้ "การเล่าเรื่อง" นำเสนอความสัมพันธ์ระหว่างข้าพเจ้ากับพ่อซึ่งอยู่ไกลกัน โดยสมมุติขึ้นว่าการเล่าเรื่องของผลงานศิลปะชิ้นนี้ทำให้เราอยู่ใกล้ชิดกันมากขึ้น ซึ่งเป็นการทดแทนความรู้สึกของการอยู่ไกลกัน เปลี่ยนจากช่วงวัยเด็กที่พ่อเล่านิทานให้ข้าพเจ้าฟัง มาเป็นลูกสาวเป็นผู้เล่าเรื่องให้พ่อเป็นผู้ฟัง เรื่องที่ข้าพเจ้าเล่าให้ฟังเป็นเรื่องง่ายๆ เริ่มจากการเดินทางของข้าพเจ้า ที่ได้เรียนรู้สิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวันซึ่งมีทั้งสุขและทุกข์ โดยให้เรื่องเล่าเป็นศิลปะจัดวางอยู่ในพื้นที่ห้องแสดง ดังภาพประกอบที่ 11-13

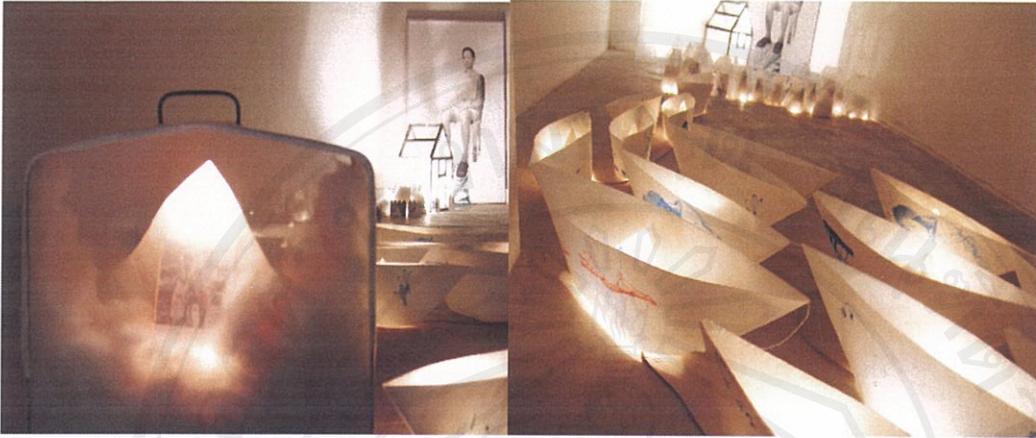
ภาพที่ 11 : เรื่องเล่าของลูกสาว

Copyright © by Chiang Mai University

Print Installation, 2005

Dimension Variable

All rights reserved

ภาพที่ 12 : เรื่องเล่าของลูกสาว

Print Installation, 2005

Dimension Variable

ภาพที่ 13 : เรื่องเล่าของลูกสาว

Print Installation, 2005

Dimension Variable

Copyright © by Chiang Mai University
All rights reserved

ผลงานชุด 'ระหว่างบ้านสองหลัง' กระบวนวิชา Printmaking Project ประกอบด้วย บ้านสองหลัง หลังหนึ่งคือบ้านที่จากมา และอีกหลังคือบ้านที่อยู่ปัจจุบัน ในระหว่างการสร้างบ้าน ความความคิดคำนึงถึงบ้านอบอุ่นคุ้นเคย ที่อยู่ห่างไกล นั้นจะปรากฏอยู่ในเนื้อหาของสิ่งแวดล้อม ภายในบ้าน ซึ่งทำด้วยกรรมวิธีทางภาพพิมพ์ วางประกอบอยู่ในการเชื่อมพื้นที่บ้านทั้งสองหลัง ซึ่ง อยู่ในพื้นที่เดียวกัน และช่วยให้เกิดการเชื่อมต่อทั้งสองสถานที่เข้าด้วยกัน ดังภาพประกอบที่ 14-19

ภาพที่ 14 : ระหว่างบ้านสองหลัง

Print Installation, 2005

Dimension Variable

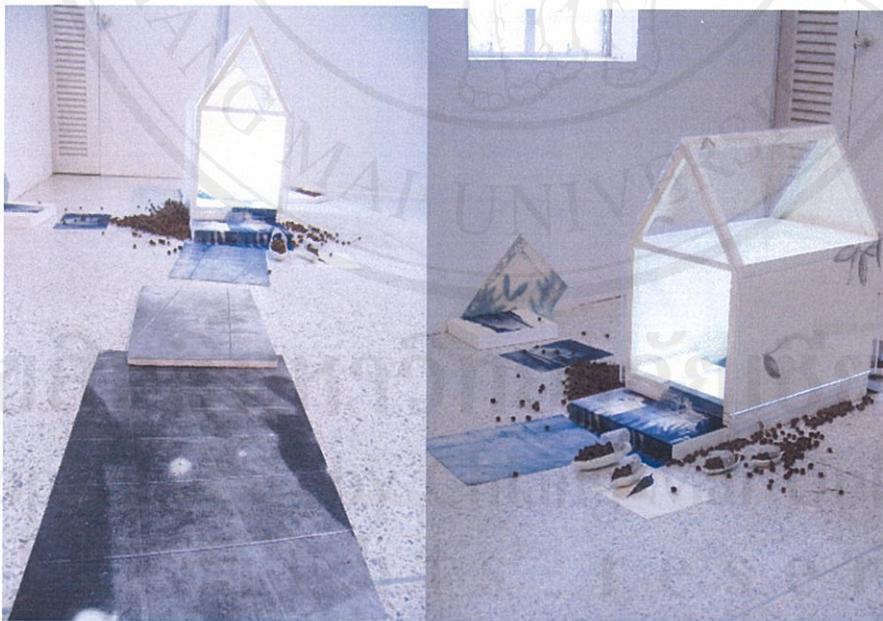
ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright © by Chiang Mai University
All rights reserved

ภาพที่ 15 : ระหว่างบ้านสองหลัง

Print Installation, 2005

Dimension Variable

ภาพที่ 16 : ระหว่างบ้านสองหลัง

Print Installation, 2005

Dimension Variable

ภาพที่ 17 : ระหว่างบ้านสองหลัง
Print Installation, 2005
Dimension Variable

ภาพที่ 18 : ระหว่างบ้านสองหลัง
Print Installation, 2005
Dimension Variable

ภาพที่ 19 : ระหว่างบ้านสองหลัง

Print Installation, 2005

Dimension Variable

จากการทำงานอย่างต่อเนื่อง ข้าพเจ้าพบว่า การทำงานในกระบวนวิชา Studio 1 และ Studio 2 เป็นการทำงานที่สนองความรู้สึกภายในของข้าพเจ้า โดยการสร้างพื้นที่(บ้าน)ในความรู้สึกจากจินตนาการในโลกส่วนตัวเกี่ยวกับพ่อและสร้างเรื่องเล่าให้พ่อฟัง เปรียบเสมือนการพูดคุยได้ตอบระหว่างข้าพเจ้ากับเรื่องที่ข้าพเจ้ากังวลใจ ในส่วนกระบวนวิชา Printmaking Project เป็นการนำเสนอ การเชื่อมต่อทางความนึกคิดและความรู้สึกระหว่างบ้านสองหลัง เปรียบเสมือนเป็นการเดินทาง ทางความคิดของข้าพเจ้า ในการทำงานข้าพเจ้านำเรื่องราวและภาพจำลองสิ่งแวดล้อมจริงเข้าไปมีส่วนร่วม ที่ให้ความสัมพันธ์ในเรื่องของเวลา และสถานที่ แนวความคิดของการทำงานในเรื่อง “บ้าน” และครอบครัว มีความต่อเนื่องจนถึงการทำงานวิทยานิพนธ์ โดยเกือบบทตอนเกี่ยวกับครอบครัว จากวรรณกรรม นำสาระที่ได้ผสานร่วมกับประสบการณ์ส่วนตัว โดยการสร้างพื้นที่ ซึ่งข้าพเจ้าต้องการให้ทุกคนได้เข้าไปสัมผัสกับบรรยากาศของความรัก ความอบอุ่นและประสบการณ์ที่ดี อันเป็นการให้คุณค่าแก่ครอบครัว ซึ่งเป็นแนวคิดหลักในการทำงานชุด ‘ในบ้าน บ้านหนึ่ง’